No. 16. 1844.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 5 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

TURKIJE.

— Brieven uit Konstantinopel van den 8. Jan. maken gewag van eenen vreeselijken brand, welke de stad Varna heeft geteisterd, en den handel een verlies van 4 millioen piasters heeft veroorzaakt.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 29. Januarij. Er is in een onzer Duitsche hofsteden, gedurende den loop dezer maand, een voorval gebeurd, dat aan den souverein des lands het leven had kunnen kosten, of hem ten minste eene zware ligchamelijke beschadiging had kunnen toebrengen. De Groothertog van Baden namelijk had zich bij eene der jongste audientiën geruimen tijd midden in de gehoorzaal opgehouden en zoo even eerst die plaats verlaten, toen de groote lichtkroon met een geweldige slag naar beneden stortte. Ofschoon ditmaal zonder verder ongeluk afgeloopen, is dit voorval wel geschikt, om overal, waar voorwerpen van zulk eene zwaarte boven de hoofden der menschen opgehangen zijn, de middelen van vasthechting aan gedurig toezigt te onderwerpen.

FRANKRIJK.

— Aan den spoorweg van Orleans, is thans wederom een droevig ongeluk gebeurd. Omstreeks negen ure is de passagiers-waggon, behoorende tot den vracht-trein, die des avond van Orleans vertrokken was, buiten het spoor geraakt en daardoor omgeslagen. In den waggon zaten zeven passagiers, twee van dezelve zijn op de plaats dood gebleven; de andere hebben geen letsel bekomen.

— In het *Hotel Dieu* te Parijs heeft thans een zonderling verschijnsel plaats. In hetzelve bevindt zich namelijk eene vrouw, welke in geen twintig maanden eenig voedsel noch drank gebruikt heeft. Zij is niet vermagerd en zoogt een kind van zes maanden, dat zeer welvarende is. Het zog vernieuwt zich; men geeft evenwel ook ander voedsel aan het kind. De vrouw is 33 jaren oud, heeft hoegenaamd geene eetlust, en haar ligchaam heeft geene afscheidingen.

— Eene buitengewone daad van slaapwandelen is in eene herberg, buiten de barrière van Parijs, naar de kant van Saint-Mandé, voorgevallen: eenige dagen geleden werden de bewoners van dit huis, omtrent middernacht, gewekt door pannen welke op de plaats vielen, ook hoorde men onder dak *de Parisienne* aanheffen; weldra ontdekte men, dank zij de lichte maan, een man op den top van het dak zittende, even of hij te paard reed; men had gelukkig tegenwoordigheid van geest genoeg, om hem niet in zijnen slaap te storen, onze slaapwandelaar liet zich van het dak glijden, wandelde eenige oogenblikken door de goot en ging, altijd zingende, door het zoldervenster weer binnen, en kwam weldra op de plaats van de herberg, waar men hem wakker maakte. De verwondering der toeschouwers vermeerderde nog, toen zij zagen dat deze mensch, welke een buitenlandschen koopman was, gedurende zijne slaap de wielen van zijn rijtuig afgenomen, gesmeerd en weer aangezet had, en eene menigte breekbare waren zeer goed had ingepakt.

BELGIE.

— Men leest in den *Echo du Nord*. Op de Belgische grenzen, nabij Mont-à-Leur heeft tusschen een smokkelaar en eenige tolbeambten een gevecht plaats gehad, hetwelk zoo men de bijzonderheden, die er van verhaald worden, gelooven mag, aan de fabelachtige heldentijden van *Homerus* doet denken. Een der stoutste smokkelaars van dat gedeelte der grenzen, met name *Rys*, maar wegens zijne buitengewone krachten bijgenaamd *Alcides*, was dezer dagen met het begeleiden van een konvooi sluikwaren belast. Hij trok met alle mogelijke voorzigtigheid op Mont-à-Leur en was reeds op het punt van de grens over te steken, toen hij in eene hinderlaag viel van Fransche douanieren, die onverhoeds op hem toesprongen en zich meester van hem poogden te maken. Bij den eersten schok wierp *Rys* hen zonder veel moeite van zich af, maar weldra op nieuw en gelijktijdig aangevallen door die gewapende douanieren, hunnen officier, die zich aan hun hoofd was komen stellen en hunnen fellen bulhond, die als een ware schrik voor de smokkelaars bekend was, begreep hij, al zijne kracht en tegenwoordigheid van geest, in deze hagchelijke omstandigheden, wel te mogen inspannen. De strijd was geweldig; door een sabelhouw aan het hoofd gewond, door den bulhond in den schouder gebeten, verraden door zijne pistolen, die beide geweigerd hadden, gelukte het hem door eene ongeloofelijke aanstrenging, zich uit de handen zijner aanvallers los te rukken en het op een loopen te zetten. Nagejaagd door den bulhond, die hem gedurig in de beenen beet, keert hij zich onverhoed om, grijpt het dier bij de keel, smijt het zich, met den tong uitgestoken, over den schouder, loopt, met dezen last beladen, op de Belgische grenslijn aan, en bereikt dezelve zonder verdere hinderniss. Het grootste gedeelte van zijn door hem bedreigde konvooi, was gedurende zijne hardnekkige verdediging voortgesneld en bevond zich thans mede in veiligheid.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 30. Januarij. Bij Z. M. besluit van den 29. Januarij is tot raadsheer in den Hoogen Raad der Nederlanden benoemd mr. *B. van der Velden.*

ZIERIKZEE, den 29. Januarij. In den avond van jl. Donderdag is op den Banjaard, bij dit eiland, verongelukt, het fregatschip *de Zeeuw*, kapitein *C. Abrahamsz Jz.*, geladen met koffij, suiker en indigo, van Batavia naar Middelburg bestemd. De equipage is behouden aan land en hier aangekomen, doch schip en lading zullen totaal verloren zijn.

Bij deze gelegenheid is wederom op nieuw de moed en zelfopoffering gebleken van eenige varensgezellen, die, ofschoon geene vaartuigen bezittende, geschikt om bij noodweêr de zee te bevaren, desniettemin geen oogenblik geaarzeld hebben hun leven, benevens hunne panden, veil te hebben voor dat van hunnen evenmensch.

Nadat het schip Donderdag-avond vastgeraakt en kort daarna vol water geloopen was, hebben 20 man der equipage met de barkas het wrak verlaten, om zich, mogelijk, te redden, en welke dan ook, na veel worstelens, behouden aan land en te Burghsluis zijn aangekomen. Later is de loodsboot van Vere, op de noodschoten uitgekomen zijnde, op eenigen afstand van het wrak genaderd; maar geen kans ziende om er bij te komen, werd er door de overblijvenden op het wrak besloten, er hunne tweede en laatste sloep heen te zenden, bemand met den opperstuurman en 4 matrozen; ten einde met dezelve eenige gemeenschap daar te stellen. Aan de loodsboot gekomen zijnde, zijn deze op dezelve overgegaan, doch hebben naderhand, met achterlating van den opperstuurman, met de jol van de meergemelde loodsboot beproefd het wrak te bereiken, om de overige 16 manschappen, waaronder zich de kapitein, 2e en 3e stuurman, alsmede de docter, bevonden, af te halen, maar zijn toen door de branding voorbij geslagen en afgedreven.

Alzoo was deze laatste hoop van redding voor hen jammerlijk vernietigd en werd tevens hun toestand van oogenblik tot oogenblik hagchelijker, daar de zeeën zoodanig over het wrak henen liepen, dat zij niet anders dachten, dan door de golven verslonden te worden. Het was in dien toestand, dat zij Vrijdag-voormiddag twee vaartuigjes op hen zagen afkomen, zijnde twee hoogaarzen van Bruinisse, welke zich met oestervisschen bezig hielden, en op hunne bemerking, dat er een schip in nood was, geen oogenblik aarzelden hun bedrijf te laten varen en pogingen te beproeven, om met hunne ranke vaartuigjes de golven te trotseren. Door een dezer hoogaarzen, gevoerd door schipper *Cornelis Goudswaard*, is dan de bovenvermelde jol met 4 manschappen opgenomen, welke, met de golven worstelende in eenen toestand verkeerden, die voor hun leven geen straal van hoop meer overliet.

Middelerwijl was de andere hoogaars, gevoerd door schipper *Marinus Verspoor*, en waarin zich mede bevonden zijn zoon *Leendert Verspoor*, *Cornelis Breekman* en *Jacob Bood*, het wrak genaderd, en heeft deze, na onderscheidene vruchtelooze pogingen daartoe te hebben aangewend, eindelijk de schipbreukelingen bereikt, alsnu de onwaardeerbare zelfvoldoening smakende, om hen allen, met veel levensgevaar, zoo voor hen zelven als voor de zich op het wrak bevindenden, te redden; zijnde het alleen aan meergenoemden *Leendert Verspoor* nog te danken, dat de kapitein, de hoogaars misgesprongen en door dezen nog tijdig gegrepen zijnde, is gered.

Mogt men bij dergelijke vroeger vermelde edele daden de bewondering hebben geuit van de kloekmoedige stoutheid van velen, die hun leven op het spel hebben gezet voor anderen, niet minder verdienen deze, en vooral *Marinus Verspoor* en de zijnen, daaronder eene eervolle melding, daar het toch niet te betwijfelen valt, dat, zoo deze niet op het oogenblik tot hunne redding waren opgedaagd, 16 menschen zeer waarschijnlijk de slagtoffers der vernielende golven geworden waren.

— Gisteren namiddag heeft in de nabijheid van dit eiland (Schouwen) een allerdroevigst ongeluk plaats gehad. Schipper *Pieter van Gilst*, met zijn knecht, *Engel Schoenmaker*, beide van Bruinisse, hadden, met meerderen, hun vaartuigje aan de plaat het Noordland aan eene dreg gelegd, met voornemen om aldaar bij laag water wrakhout te gaan zoeken, dat daar mogt aangedreven zijn van het verongelukte schip *de Zeeuw*. Door eene opkomende bui en het keeren van den wind moet hun scheepje, waarin reeds eenig hout geborgen was, door eene stortzee, zijn overstelpt. Zonder dat er voor hen eenige mogelijkheid bestaan heeft, om zich zelven bij het opkomende water te redden, hebben zij alzoo daar hun leven op eene ijselijke wijze moeten laten. De overigen hadden nog tijdig vóór de bui de plaat verlaten, denkende dat *van Gilst* hen spoedig zoude volgen. Heden morgen hebben zij het verongelukte scheepje nog op de plaat gevonden, doch daarbij geene lijken ontdekt. Beide laten weduwen met acht kinderen na.

VLISSINGEN, den 3. Februarij. Gisteren morgen omtrent 8 ure werd alhier brand ontdekt in een pakhuis, staande in den Koudenhoek, waarin voor de werk-inrigting voor behoeftigen geplukte touw tot kallefaat te droogen wordt gehangen. Spoedig snelde van alle kanten toereikende hulp toe, zoodat den brand weldra gebluscht was en de schade daardoor veroorzaakt als zeer gering te beschouwen is.

Een der stads-spuiten gaf binnen weinige minuten water; waarna ook al zeer spoedig de spuit van Z. M. fregat *de Ryn* kwam aansnellen, welke de stads-spuit ondersteunde; de overige stads- en marine-spuiten bevonden zich mede op de plaats van den brand, doch hunne hulp is gelukkig niet noodig geweest; de activiteit der spuitgasten, zoo van die van de stad als die van de marine, verdient allen lof.

De oorzaak van den brand moet waarschijnlijk toegeschreven worden aan het vallen van een vonk vuur uit den kagchel op het stof van het geplukte werk.

MENGELINGEN.

De buitengewone belasting.

(*Uit den Nederlandschen Spectator.*)

Allerwege in het land heeft alreeds de bloote verschijning van het ontwerp van den min. van just. schrik, verbazing, verontwaardiging en ontsteltenis voortgebragt. Het heeft gelijkelijk alle volksklassen verontrust, alle belangen bedreigd, alle grondslagen der maatschappij aangerand. Niet een enkel beginsel van regtvaardigheid is geëerbiedigd gebleven. Het ontwerp heeft het regt van eigendom verloochend, de persoonlijke vrijheid aangetast, de gelijkheid van allen voor de wet vernietigd. Het heeft de regelen geschonden, welke geen wetgever verzaken kan, zonder het gebied der wettigheid te verlaten, en zijn besluit als een gewrocht van willekeur te kenmerken. Het ontwerp heeft zelfs den eerbied, aan het ongeluk verschuldigd, verguisd, en spotdrijvende met armoede en gebrek, de behoeftigen wegens hunnen rijkdom aangeslagen. Het ontwerp draagt alreeds in de overdrijving zijner afpersingen, in de onregtvaardigheid zijner bepalingen, in de uitstrekking zijner voorgenome werking, in de gestrengheid zijner dwangmiddelen, onfeilbare getuigenis van onuitvoerbaarheid en in ieder artikel, in elken lettergreep, het opschrift van den min. van binnenl. zaken: *Misrekening*, *Meineed*, *Zedeloosheid*, *Misnoegen*, *Ongeluk*.

Één kreet, één kreet van algemeene verontwaardiging is dan ook in het gansche land tegen dat ontw. opgegaan. De geheele onafhankelijke drukpers in Nedl. heeft, met eene welligt nooit geëvenaarde eenstemmigheid, het verderfelijk ontw. veroordeeld. De oogen ook van de meest ligtgeloovigen zijn door de aanschouwing van die heillooze voordragt geopend. De minister had van zijn ontworpen stelsel zoo veel schoons voorspeld, zoo veel liefelijks verkondigd, dat, wie aan ijdele woorden geloof hechten, zich in goeden ernst vleiden, dat niets minder drukkend, niets meer billijk, niets ligter uitvoerbaar zoude zijn. De minister zoude het land redden, de schatkist door de bijdragen der rijken worden gevuld, de rigtige heffing door de Nederl. trouw en eerlijkheid worden gewaarborgd, alle dwang door de vrijwillige aandrift der vaderlandsliefde overbodig worden, een ieder zich door eene ruime deelneming van alle moeijelijkheden kunnen bevrijden en het bijzonder vermogen van alle ambtelijke nasporing worden ontheven. Zoo fraai en fraaijer nog klonken de ministeriële beloften. Het ministerieel ontwerp verschijnt: elke belofte is eene onwaarheid, elke belofte is eene misleiding. Nimmer heeft zelfs de vijandelijke euvelmoed een overwonnen land aan meer hatelijken druk onderworpen, dan welken de minist., onder den naam van REDDING, van Nederl. wil voorbereiden, om door de meest gewaagde, de meest verderfelijke proefneming ook de laatste overblijfselen eener kwijnende welvaart voor altoos te vernietigen.

Onbeschrijfelijk was de indruk, welken het heilloos ontwerp op de geheele natie heeft te weeg gebragt. Elke uitdrukking is hier te zwak, elk beeld te flaauw, elke vergelijking te nietig. Neen, dit had niemand geloofd, dat een minister zich zoude vermeten, zulk eenen maatregel voor te dragen, en daaraan den naam te geven van REDDING. Die naam zal voor altoos aan het ontwerp kleven, die naam voor altoos in de jaarboeken van Nederland blijven opgeteekend. Het is de wet van REDDING, welke wij bestrijden; het is de wet van REDDING, welke alle gemoederen met schrik heeft vervuld: haar ontwerper is de REDDER van Nederland!

Helaas! nimmer was het uitzigt op Redding voor Nederland meer verwijderd. De aanneming van dit ontwerp zoude daarop alle uitzigt vernietigen. Het ontwerp getuigt alleen van de verblinding en de vermetelheid, waaraan het zijnen oorsprong verschuldigd is. De ware belangen des lands zijn daarbij niet geraadpleegd, de onvermijdelijke gevolgen niet berekend, de zekerste beginselen niet in acht genomen. Het doel is heilloos, de grondslag valsch, de toepassing onregtvaardig, de uitvoering onmogelijk.

Alreeds bij ons beoordeelend overzigt van de *memorie van toelichting*, gevoegd bij de wetsvoorstellen *tot aanvulling der middelen*, hebben wij dit betoogd. Wij hebben onze landgenooten vooral voorbereid, om van elke ministeriele belofte, vervat in die memorie, de logenstraffing in het toen nog ongeboren ontwerp te ontmoeten. Wij heb-

ben niet gedwaald. Het ontwerp heeft onze droevige verwachting niet alleen bevestigd, maar verre overtroffen, en wij aarzelen niet te zeggen, dat dit het oordeel is van het geheele volk.

Wij noemden het *doel* alreeds heilloos. Inderdaad, welk is dat doel? Welke is de aanleiding tot welke de verontschuldiging van eene zoo boven alle begrip bezwarende heffing? Geldt het de verdediging van het land tegen eenen bedreigenden, tegen eenen overmagtigen vijand? Of zijn de dijken, waarmede de geestkracht der vaderen het land tegen de woede van den Oceaan heeft gebolwerkt, zijn de dijken, die grondslagen van ons physiek volksbestaan, doorgebroken? Welke onvoorziene, door geene menschelijke wijsheid af te wenden ramp eischt hier offers, welke de vaderlandsliefde dan voorzeker, al gold het den laatsten penning, met bereidvaardige geestdrift zoude aanbieden?

Ware de toedragt der zaak zoodanig, ware dit het geval, waarin wij verkeerden, wie zoude hier achterlijk blijven? Wie zoude voorwaarden verbinden aan zijne opoffering, wie waarborgen eischen voor de toekomst, waar de aard zelve van het onheil de noodzakelijkheid en de mogelijkheid van waarborgen zoude uitsluiten?

Maar de Min. zelve hebben de oorzaak der fin. ongelegenheden gezocht in de afwijkingen van een vroeger bestuur, en dit alreeds wettigt de behoefte aan verbetering, de behoefte aan waarborgen voor de toekomst.

De Min. eischen deze *buitengewone* offers nogtans ter bestrijding van de *gewone* begrooting, opgedreven gelijkelijk boven de krachten en boven de behoeften der natie, en die begrooting willen zij voortdurend op Nederl. doen drukken. Zij verklaren, dat de bezuiniging hare uiterste grens heeft bereikt en daarin hebben zij volkomen gelijk, zoo lang de staatshuishouding en de staatswet geene hervorming ondergaan. Hunne bezuiniging is geene bezuiniging, is de opoffering van eenige ongelukkige individuën, om de zelfzucht van anderen te bevredigen. Die bezuiniging beteekent niets, vermag niets, herstelt niets. Zij eischen dan ook nu deze buitengewone offers, niet om de kosten eener overgangsperiode te dekken, maar om een stelsel van *behoud* te voeden en te bestendigen, d. i. een stelsel, hetwelk op den duur niet bestendigd kan worden, en hetwelk, al konde het dit ook *zonder* nieuwe opoffering, een blijvende ramp zoude zijn voor het vaderland. Daarvoor derhalve zal de ingezetene, alreeds onder den druk der gewone belastingen nedergebogen, zijnen laatsten penning in de bodemlooze diepte der schatkist moeten storten.

Wie ontwaart hier eenen straal van *redding?* Wat is er in dit alles, dat de geestdrift der vaderlandsliefde, welke zich nimmer verloochende kan opwekken?

De minister heeft het *staatscrediet* als de allesoverwegende beweegreden aangevoerd. Het *staatscrediet* is thans de leus, onder welke hij strijdt. Nederl. zal gered worden door het herstel van het *staatscrediet.*

De gedwongene opdrijving van het *staatscrediet* door kunstmatige en onnatuurlijke middelen kan, dit zal ieder kalme beoordeelaar geredelijk erkennen, den Nederl. staat, vooral in zijne tegenwoordige gesteldheid, geene redding aanbrengen. Het ware staatscrediet verbiedt alle overdrijving. Eene gewone staatsbegrooting, door buitengewone middelen geschraagd, is niet minder dan het telkens terugkeerend jaarl. tekort, de verloochening van het staatscrediet. De betamelijke zorg voor het staatscrediet vordert de gelijkstelling tusschen de behoeften en middelen, overeenkomstig de krachten der natie. Dan, maar ook dan alleen berust het crediet van den staat op hechte grondslagen. Elke andere verheffing van het crediet is uit den aard slechts schijnbaar en tijdelijk, en berokkent eene heillooze *reactie*, waaronder eenmaal het staatscrediet geheel zal bezwijken. Het moge de persoonlijke eerzucht van eenen min. van finan. streelen, door buitengewone middelen eene onmetelijke som van 350 *tonnen schats*, boven de gewone belastingen, door de zwaar gedrukte natie te doen opbrengen. Die buitensporige krachtvertooning moge hem voor eene wijl voor het verbaasd Europa met den duurgekochten roem van behendigheid doen schitteren. Maar die krachtvertooning baart zwakheid en dreigt ondergang. Meer zedig, minder schitterend is de roem van den staatsman, die angstvallig de krachten der ingezetenen berekent en het evenwigt door minder verbazende, maar daarom ook minder verplettende middelen herstelt; doch die roem is meer duurzaam, meer wezenlijk, meer weldadig. Neen, het is hier vooral eene begoocheling, welke het tot een punt van eerzucht verheft, door buitengewone middelen het oog van den buitenlander te verblinden. Dezelfde dwaling heeft aan het volhardingstelsel tot voedsel verstrekt, en het volk zag zich opgeofferd, om Europa door eene vertooning van schijnbare krachten te verbazen.

Men miskent daarenboven den aard van de kwaal en hare oorzaak, wanneer men de verbetering van het staatscrediet doet voorkomen als het ware en toereikend middel van herstel onzer fin. en staatkundige ongelegenheden. Het verminderde staats-crediet is niet de oorzaak, maar het gevolg van de kwaal, welke, in de grondslagen zelve van ons maatschappelijk gebouw gelegen, een *radicale* genezing vordert, zal zij niet, gelijk tot hiertoe het geval was, alle de krachten van het land nutteloos verslinden. Wat hebben alle de vroegere opofferingen gebaat? Wat de honderden van millioenen, afkomstig van de elkander verdringende geldleeningen van een vroeger tijdvak? Wat de duizenden van tonnen schats, welke het onvoorziene wonder der Indische baten naar Nederland heeft doen stroomen, zonder den steeds gapenden afgrond ook slechts eenigzins te kunnen aanvullen? Wat? Zoo veel als de rijkdommen eener nieuwe wereld eertijds aan Spanje gebaat hebben, hetwelk de mijnen van Peru en Mexico wist uit te putten — dat Spanje, welks reuzenmagt eenmaal door der Nederlanderen moed, vrijheidsliefde en staatkunde overwonnen is, maar welks treurig voorbeeld wij, helaas! schijnen te volgen. Gelooft men, dat het Spaansche rijk (en wij spreken hier van het toen nog magtig en overheerschend Spanje, niet van het tegenwoordig tooneel van burgerkrijg en Eldorade van het effecten-dobbelspel), gelooft men inderdaad, dat Spanje toen zijn lot had kunnen ontgaan, indien een Min. van fin. gevonden ware, om proefnemingen te wagen, ten einde door vermeerderde belastingen het staatscrediet op te drijven? Of is aan het geld, naar mate daaraan meerdere tranen van den burger hangen, eene eigenschap verbonden, waardoor het heilzamer en krachtiger werking uitoefent, ten einde den val van eenen zinkenden staat te stuiten? Neen Spanje ware verloren gegaan, al hadde het twee Z. Amerika's bezeten, en Holland zal, indien het den rampzaligen weg niet verlaat, en, onder de leiding van zijnen geëerbiedigden Koning, redding zoekt in een beter regeringstelsel, in een wijzer staatsbestuur en in staatkundige hervorming, hetzelfde lot ondergaan, hetwelk noch al het goud der geldleeningen, noch de meest drukkende opbrengst der burgeren, noch twee Java's zouden kunnen voorkomen, en het onderhavig ontwerp slechts kan verhaasten en vervroegen.

Het is een ijdele waan, het geneesmiddel te zoeken in eene kunstmatige opdrijving van het staatscrediet. Indien het heil van het land gezocht moest worden, of te vinden ware in eene eindelooze opeenstapeling van nieuwe geldleeningen, dan zoude zulk eene stelling den schijn van waarheid dragen. Maar nu men proefondervindelijk het nadeelige daarvan ontwaart, is het eene tastbare misleiding, een verhoogd staatscrediet als een toereikend redmiddel te doen voorkomen. Of wil men de welvaart, alreeds allerwege aan het kwijnen, heden vernietigen, om in een later tijdperk geld tegen een tweehonderdsten penning voordeeliger te kunnen opnemen? Het is blijkbaar naar eene schaduwe te willen grijpen, en, zoo ergens, hier toepasselijk:

« *Il n'eut ni le corps ni l'ombre.*"

Ook wij verlangen het herstel van het *staatscrediet*, ook wij zien daarin eene kracht, ook wij achten daardoor alleen eene voor het land heilzame conversie mogelijk. Maar geen financiële maatregel kan duurzame verbetering aanbrengen, dan in verband met de vervanging van het regeringsbeginsel hetwelk de oorzaak is van 's lands verachterde gesteldheid, en als uitvloeisel van den terugkeer tot een naar 's volks behoeften en krachten geëvenredigd stelsel. En wat kan daarmede strijdiger zijn, dan dit ontwerp!

Men verwart te vaak, door eene even algemeene als noodlottige en gevaarlijke dwaling, het staatscrediet met den tijdelijken stand der effecten-prijzen. Indien de beurs, met staatkundige kennis toegerust, en door geene baatzuchtige hartstogten geslingerd, eenen naauwkeurigen maatstaf had voor de juiste waardering van de inwendige gesteldheid der landen; indien de vermeerdering of vermindering der krachten, de overvloed of schaarschte der hulpmiddelen, de toenemende of beperkte behoeften, de kracht of zwakheid der instellingen, de meerdere of mindere voortreffelijkheid der regering, met één woord al wat de welvaart of het verval eener natie beslist, de eenige bestanddeelen waren van de beursprijzen, dan voorzeker zoude er volkomene eenzelvigheid zijn tusschen het wezenlijk staatscrediet en de rijzing of daling der schuldbrieven. Op den duur is de invloed van al deze oorzaken ook op den stand der effecten onloochenbaar, maar daarom zal niemand, der zake kundig, in de eb en vloed der beurs eenen echten thermometer van het staatscrediet erkennen.

Deze waarschuwing is vooral onmisbaar is een tijdvak, waarin men het staatscrediet als eenen tooverklank wil bezigen, om de meest onaannemelijke voordragt door de vertegenwoordigers van het Nederlandsche volk te doen bekrachtigen, terwijl men daarbij blijkbaar alleen het oog heeft op het effectenspel, niet op eene wezenlijke en duurzame verbetering van het staats-crediet, door de invoering eener verbeterde huishouding van staat. Opmerkelijk is het echter uit dit gezigtspunt, dat zelfs de stand der effekten een ontwerp openlijk veroordeelt, hetwelk de strekking heeft om, in het schijnbaar belang der schuldeischers van den staat, alle andere waarden en bezittingen te depreciëren en op te offeren. Een klaar bewijs, dat de effectenhouders hunne belangen juister inzien en beter waarderen, dan de min., die de onzalige gedachte heeft opgevat, om met het *staatsbankroet* als een schrikbeeld tot opwekking van *vreeze* te spelen. Nimmer waren de aanhangeren van staatsbankroet zoo talrijk, als zij dit, helaas! door de onberadene leiding der geldmidd. in het laatste tijdperk geworden zijn. Ontveinzen wij ons die waarheid niet; sedert het tegenwoordig bewind der fin., is het staatsbankroet in sommige gedeelten van het land een *populair* denkbeeld. De *buitengewone* belast. worde ingevoerd; en het staatsb. is weldra onvermijdelijk!

In welken naam, in welk belang, met welk doel, doet de REDDER van Nederl. een beroep op de vaderlandsliefde? Waardoor en waarvoor wil hij de geestdrift zijner medeburgeren ontvlammen? Hij geeft hoog op van de *eerlykheid*, maar de eerlijkheid is eene burgerlijke deugd, geene titel van glorie, geen voorwerp van geestdrift. De eerste les der eerlijkheid is eene wijze spaarzaamheid. Hij is geen eerlijk man, die equipage en buitenplaats aanhoudt, maar zijn zilver naar de beleenbank zendt, om de vervallene renten aan zijne schuldeischers te betalen. *Wy* dringen aan op staatsherv., wij dringen aan op eene veranderde staatsinrigting, omdat de eerlijkheid zulks niet minder gebiedt, dan alle de zedelijke en stoffelijke belangen der natie. *Gy* verlangt eene *buitengewone* bel. om de *gewone* begrooting te bestrijden, omdat gij, in strijd met de eerlijkheid, in strijd met alle de zedelijke en stoffelijke belangen der natie, een stelsel van *Behoud* verdedigt.

Het *doel* is derhalve heilloos. (*Vervolg hierna.*)

De Vlaamsche letterkunde maakt rasse vorderingen. Men oordeele zulks uit het onderstaande dichtstuk, van den heer T. VAN RIJSWIJCK, dat teregt een kunststuk mag genoemd worden.

O'CONNELL.

Daar rijst hij als een reus voor mijne starende oogen,
De groote redenaer en onverschrokken held;
Die, met den slavenstand zijns vaderlands bewogen,
Het zwaerd der billijkheid heeft uit de scheê getogen,
En tegen d' overmagt zich waegde in het veld.

De dierbre vrijheid voor zijn mede-landgenooten,
Die blakert en begeestert hem:
Hij kan zijn landaerd niet als boeven zien verstooten,
En als een stormorkaen dreigt hij Brittanjes grooten,
Die angstig omzien op het donderen van zijn stem:

Die op den aêm des winds, door twee paer werelddeelen,
Den dwingelanden met vervarelijken slag,
In d' ooren davert dat 's lands wonden zijn te heelen,
En dat één vrome borst de toegestrikte zielen
Om 's volks benauwden strot verbrijzelen kan als rag.

Daar klimt hij als een zuil uit honderd duizend koppen
Ten hoogen stijger. Aerde en lucht, 't is alles stil,
De golfslag zwijgt, de wind rust op de heuveltoppen,
Het rietjen aan de bron weêrhoudt zijn zilvren droppen
Uit eerbied voor den held, die 't volk verlossen wil.

Hij knikt, en alles schijnt in hem zich te verheugen;
Hij spreekt, en ieder woord zijn milde balsemteugen,
Die 't hart verkwikken in den afgrond van het leed;
Hij dreigt, en ieders hand is reeds een vuist geknepen;
Hij wenkt; en alles voelt zich vurig medeslepen;
Hij wil, en allen zijn gereed!

Neen, volk van Erin, reeds vergrijsd in band en keten,
Uw hoop is niet geheel vergaen.
De Hemel zal de zijnen nooit vergeten;
Houd aen, houd moedig aen!

Mogt ook ons vaderland een O'CONNELL bezitten,
Een anderen ARTEVELDE, in wien het volk weer moed
En hoop vond; want, als Ierland van de Britten,
Wordt Vlaenderen miskend van 't Gallomaensch gebroed!

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 5. Februarij. Sedert den 1. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Louise, H. Radloff, Bordeaux, wijn.

Voor Rotterdam bestemd:

Gotha, C. Sundberg, Charleston, katoen en rijst.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Borgt, C. Swensson, Bergen in Noorwegen, stukgoed; Eugene, J. Beeners, Hull, vlas, le Pignon, J. de Meire, Trieste, Stukgoed; Ino; W. Taure, Bergen, Belle, S. Cairtis, Sunderland, beide ballast.

Van Charleston gezeild:

Gotha, C. M. Sundberg, Rotterdam, katoen.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.